

Nataša Velikonja

akt

nina sedi na hodniku, obraz ima zaspan in je popolnoma tiho, biti hoče v absolutni tišini, usedem se v gugalnik poleg nje, sva v tišini, vzamem beležko in pišem, danes je homoseksualni praznik, *mednarodni dan proti homofobiji*, zjutraj vidim fotografije aktivistov in aktivistk ob razobešanju *mavrične zastave* na balkonu ameriške ambasade in samo eno stvar lahko povem: ko sem bila najstnica, se z njimi ne bi družila. da ne pozabim. samo tam hočejo biti in zmlati bi vsakogar, ki bi jim motil te njihove želje malega vzhodnoevropskega človeka: stati na balkonu ameriške ambasade in vsaj za hip čutiti imperialno vznesenost. sedim na hodniku bloka iz devetnajstega stoletja in zraven mene sedi nina in je brez besed in vsa izmučena in okolje okrog naju je mizerno in ura bo dve popoldne in ona je vstala iz postelje pred dvema urama in je že vsa izmučena in sediva na tem mizernem in ledenem hodniku in nobene zastave ni in nobene vznesenosti ni, nobene države ni okrog naju in obe sva mršavi, oni na balkonu ameriške ambasade so vse požrli, požrli so upanje, ki ga je *homoseksualnost* imela nekje davno nazaj ob začetkih, da telo ne bo kletka, da telo ne bo prazen in votel volumen, kdaj davno nazaj sem mislila, da bo *na sceni več rock'n'rolla*, in nina je mislila, da bo *na sceni manj konvencij*, in urška, ki pravi, da poje samo toliko in izključno toliko, da je sita, oni drugi pa pač požrejo vse, kar je na razpolago, *zaradi neke pozicije si mislijo*, pravi urška, *da jim pripada vse*, in tako si mislijo, da lahko požrejo vse in tako so tudi požrli vse in še kar žrejo, in kaj vse so požrli, torej, urška je nekoč mislila, da bo *na sceni več flirta*, in na koncu so nas ti servilni kolonizirani debili pripeljali do državnih zastav na državnih ambasadah, in vsi so na tistem državnem balkonu in midve sva tu na tem mizernem in ledenem hodniku starega bloka, obe mršavi, čisto tiho sva, šepetava, poslušava šostakovičeve *kvartete*, pijevo kavo, nina gleda predse in če jo dolgo gledam, me pogleda nazaj in se mi nasmehne, pred nama so elitni postmoderni bloki iz sedemdesetih let, kamor so naselili debilno elito, tisto takrat in to zdaj, in zdaj razpadajo, cedijo se, iz njihovih kovinskih kap na strehi polzi rja, pod betonskimi cvetličnimi koriti na betonskih balkonih so srage zasušene vode, rolete so trhle in oknice so trhle, nina vstane, gre v sobo in mi prinese risbo, na kateri stojim na terasi modernističnega bloka iz petdesetih let in gledam v horizont pred seboj, na zidu poleg mene je nalepljen bel list papirja, na katerega bo tega dne narisala svoj akt.

(iz pesniške zbirke »Ostani«, Škuc, 2014)